

carles salvador

el bes als llavis

poemes

lorC/054

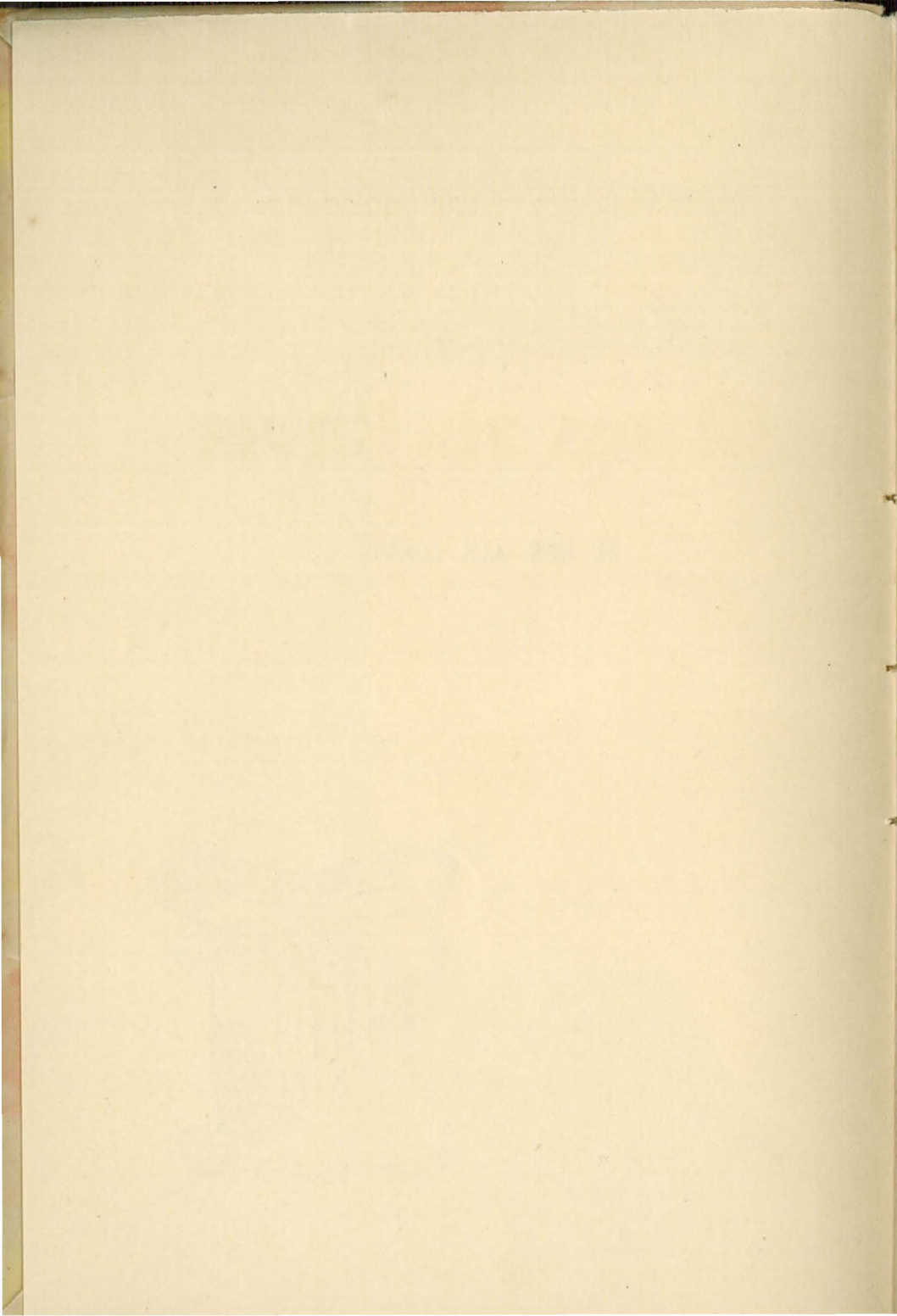
2 cat Sa

BIBLIOTECA DE CONTEMPORANIS.—XI

EL BES ALS LLAVIS

Carles Salvador

El bes als llavis

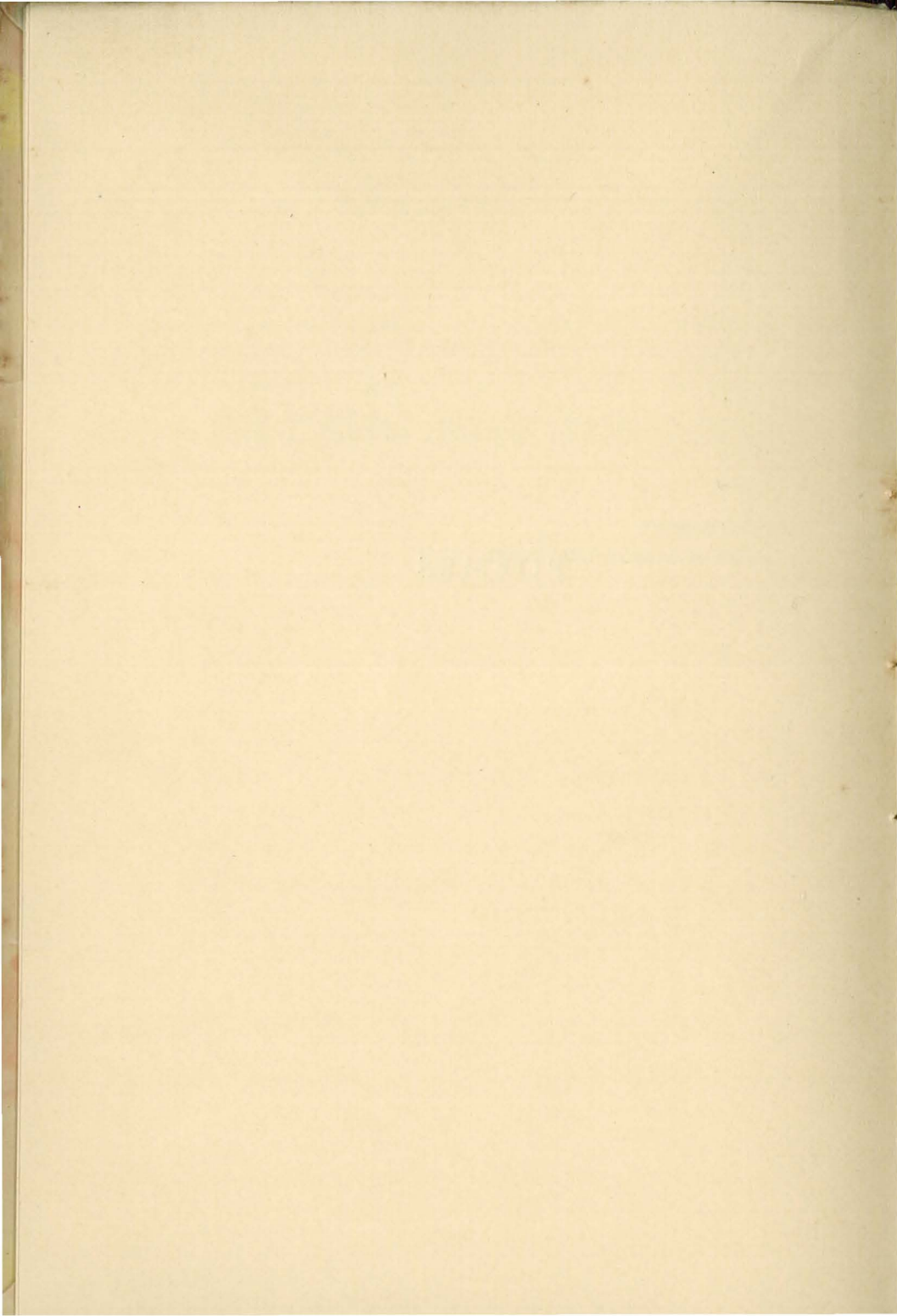
Poemes

M. C M . X X X I V

COPYRIGHT 1934 BY
SOCIETAT CASTELLONENCA DE CULTURA

POEMES

POEMA

Des de l'angle del carrer
veig el cel i veig la núvola
i el penell del fúmeral
que em saluda.

Les galtes em se fan rosses
i al llavi creixen les tiges
d'una paraula sonora:
Estimada!

Mot primaveral tothora
d'una càlida sabor
d'amor serena.
Es posa l'esposa
al marc de la finestra.
Un somris s'afua dels seus ulls als meus
i el penell del fúmeral
esclata la seua boira de rialles.

POEMA

Com la falzilla ha passat,
així has passat pel meu pensament.
Tot: un segon de desig,
ni de goig ni de turment.

Rauda has passat. Fosses vent
i et sentiria igualment.

Llavis... Esguard... Cor roent.

POEMA DE LA FÚRIA AMOROSA

Si parlava, em demanaves
un recolliment sortós.
...Tota la cambra s'omplia
d'un silenci ple de mots...

Si parlaves, no et deixava
dir un tast de pensament.
...Dintre la cambra apagada
s'encenia el llum d'un bes...

El no-res, nostra ventura;
el no-res, el nostre Tot:
la claror de l'ampla sina,
bes, sospir, plugim d'amor.

POEMA DE TU I JO

Dins l'amagatall del cor
hi ha una galta pà'l·lida,
la tebior d'un bes molt fi
i una paraula punxaguda
que tu mai no vas dir-me.

Dins l'amagatall del llavi
hi ha les desiguals petjades
d'unes dents amorosides:
—Tot el somni d'un Amor
dorm, caut, al trèbol dels llavis—.

Dins l'amagatall dels ulls
nia la teua mirada
ben farcida de guspines
com el cel replé d'estrelles...

El teu llavi s'esbadella
Tremola al vent del desig, el teu cor...
I l'Amor, nu i fredolíc,
cus i recús, per cobrir-se,
les sedes dels nostres records:

(la primera rosa que vas prendre'm,
el primer bes que et vaig collir,
tota la primera nit de noces
i aquell plor de primala que va fer,
en néixer, el nostre fill.)

POEMA DEL RETORN A LA LLAR

Et retrobe després d'alguns dies.
Jo vinc ara de la mar
salobres els llavis i els ulls plens de veles.
Tu véns ara de la plaça de comprar
no sé quines fruites ni quins llegums...
I t'entrosoles tota, perquè
jo sóc el teu marit
i perquè avui guisaràs, també, per a mi.

És cert el que em dius mirant-me els ulls?
Que pensaves en mi cada dia
i que el baf de la sopa que menjaves
prenia la meua còrpora?

I tant com ens estimem, doneta!

Encara tinc als llavis la dolçor de llavis
d'aquella nit de fa vuit dies.

Encara tinc dins les orelles
els mots rossats que els dos ens deiem.
Encara tinc la mà balba
d'acaronar-te colomes tremoloses...

Et retrobe després de vuit nits.
Quina collita hem fet de roses cordials!
Les teues, rossades... Les meues, vermelles...

QUIN MARTIRI

Quin martiri el dia que no et tinga!
Seràs lluny de còrpora només
perquè jo et tindré junyida als braços
ben fermats els meus llavis als teus.

DESPERTAR

Masegament de polpa
de llavis,
benedicció d'ocellets de niu.
Ha cantat la gallina
el cant del gall,
i s'han astorat les estrelles
del meu pit sensual.

Vestida de porpra ve ara l'Alba
amb els braços nus,
els pits al fresc de l'aire
i la cabellera esbullada.
I pren dels fumerals
la tèbia glassa grisa.
La grisa glassa
que prompte passa.

Surt el Sol, el bon Solet.
Nou masegament de polpa
de cuixa d'esposa grassa.
Benedicció d'ocells de besades
apretades...

PAOR

Els punyals dels meus ulls
ferien la rosella dels teus llavis
i els teus ulls
clavaven llur esguard en els meus ulls.
Per què reies quan et mossegava els ais?

Ai aquella nit de bocí de lluna
rosegada d'estrelles!
Damunt de l'ombra del xiprer érem
per despertar la sentor dels geranis.
Jo no vaig sentir la succió del mussol
però tu t'espasordires...
Potser només fou poesia
que el subconscient descabdellava
a l'entorn de les llargues besades.

Des de darrere el xiprer
jo et veia enorme magnòlia
aterrada damunt l'ombra.

Els dos únics pistils, tremolosos,
enfundats de seda negra
i disfressats amb espadenyes blanques
obrien un compàs d'espera.

ENAMORAMENT

Té ales el vent?
Té ales,
El meu pensament
a vol de les meues paraules.

Té ales el vent.
Me duu i me se'n duu la teua imatge
nua: com aquell bes
que sota l'acàcia florida em donares.

Potser no ho recordes?
Fa deu anys, ne fa cinc, fou ahir?
Els llavis se te despullaren
i es banyaren en l'aigua dolça
dels meus ulls.

Oh rossa bogeria
dels mots carregats de pensaments
brunzidors com ala de vent.

I eren pensaments les teues paraules
i eren mots les teues besades.
Jo només t'amanyagava
els pomells, olorosos, de l'acàcia.
I el teu bes era nu
tan nu com la teua imatge
que el vent me duu i me se'n du.

Nu com la teua galta,
nu com la teua mà,
nu com la teua imatge,
nu com ara ets tu.

Solsment te cobria la meua mirada;
talment com el mot és cobert de pensament...

Té ales el vent?
Té ales.
Quin enamorament!
El teu pensament
a vol de les meues paraules.

POEMES

I

En l'hora d'or del sol en agonia
a l'aigua blava i calma dels teus ulls
va asomar-se la vida que somnia.

Els teus ulls—dues llunes aquoses—
anaven a la posta
ben presoners de la mirada mia.

Els teus dos ulls plens de motes de candor,
curulls d'inconeguda poesia.

II

Des de la falda tova a la cintura
puja la mà amb posat de llauradora.
Tenta l'arcada del cos
i, blanament, s'hi colga.

I és quan voreta la sina gentil
—oh casta novençana—
una de cinc fulles rosa d'abril
treu clariana.

III

El teu somriure tendre,
sota l'arc de la cella
ompli d'ingènues gràcies
la flor vermella
de ta boca que s'esbadella.

Somriure el teu, esmunyedís,
que ve del cel i torna al Paradís.

IV

És ara el temps de roses
ara que han esclatat
dins la clara primavera aquosa
del teu mirall
que té mel de somrís
pel teu somriure clar
i una tendra mirada
que escruta el teu esguard.

Es ara el temps de roses—i d'Amor—
dins el jardí tremolós de ta faç.

V

No és blau el cel, que és rosa
—el rosa molsut de les teues galtes.
No és obscura la nit
puix ton cabell treu guspines daurades.
Ni els estels són punxents
—els teus ulls són dues gotes de mar:
estels del pelegrí que fent camí
de tu es va enamorar.

VI

Al recer del teu front
nien els ulls serens
—barana on es recolza l'alegria
que ve d'aquell misteri
perfumat i enciser
que té el cau dins la ignota llunyania—.

Al recer del teu front, cast i blanquíssim,
baten les ales en vol suavíssim...
A quin món volien dur el nou goig
si esclata el clavell del teu llavi roig?

VII

Quina flama interior has encés
que en la nina dels ulls creix i fulgura
i té la càlida rossor del bes
que es desprèn de la teua hermosura?

Per quina joia ha esclatat el teu cor
si l'esguard ja coneix tota alegria
i empal·lideix i es desclosa la flor
que ceneixes al pit en aquest dia?

VIII

La teua veu sentia
ben plena de sonoritats alegres,
i odor de satalia.

I m'asome als teus ulls
fets de lluna tova, de cel i mar
quan la veu dins el silenci reculls.

Als ulls penjava encara la boirina
d'una dolça paraula d'amor
i la maduresa d'un sospir clar.

IX

Es moria la vesprada als teus ulls
i el raig de llum de la teua hermosura
esvaïa les ombres que baixaven
de la teua cabellera esbullada.

La puresa del teu front d'alabastre
tenia llüissors mal adormides
i totes les gràcies de ta cara
resplendien com una nit serena

I els ulls, per un misteri cordial,
eren plens de llum blava interior.

DOCUMENTAL SONOR

Sota el bri
hi ha el cadell.
Fi
descabdella el cabdell
de la seua música acerada.

Brunz el cadell
sota la nit estrellada
que guaita, tota orelles,
el dring de les estrelles
i el bronzir del cadell sense tonada.

Visca la nostra Amor,
oh Tu! Així l'Amor.

Sota el bri
ondulant del teu cos
que sosté nostres llavis
bronz el desig.

S'esquerden els teus ulls
i contens el respir.

Com s'ha inflat el silenci
dins el tou de la nit!

El cadell del teu cor
descabdella el cabdell,
sens troca, de l'Amor
brunzent i triomfador.

Quin revol de papallones nocturnes
enganxades als nostres sospirs!
I sospire pel darrer sospir...

I sagna la rosella dels teus llavis
unes besades de col·legiala
—ni ferèstegues ni esterelitzades—
totes brunzint d'Amor.

.....

Ara l'ecran és nu.
Ni imatge ni so.

Sota el bri
no hi és el cadell.
Ara hi
és, triomfant, dins l'esbull del teu cabell
ni ros ni bru.

Baixarà, entrarà, penetrarà
al teu cervell
per fer néixer el nostre fill
que no serà jo ni serà tu.

S'ha adormit el bri
i han tancat les parpelles els estrels.

—Somniem el nostre fill venturer?
—Roses.
—Violes.
—Crosta de pa.

IDIL·LI

Quin pensament de fulla tendra
quan et vaig prendre la mà!

I vas hissar les veles del somrís.
Jo vaig agombolar les ànsies del vent
i el Paradís vingué a nosaltres
sobre les onades del respir.

Quina blavor de vida
dins la salabor del bes!

Si ponia's el sol neixia la lluna.
La mà dins la mà
i una fortor de geranis entorn
vestida de paraules suaus...
Potser hi havia un rossinyol, també.
No sabriem dir-ho
perquè a les veles del somrís
es trencava tota cançó amorosa,
forana.

Amb nosaltres: la tendror de la fulla
i aquella punta d'aire que es rebrega als llavis...
I no altre, sinó tu i jo.

FALZILLES

A Ramon Vilaró, amic

Angels blaus decoren l'aire
perquè esmolen les falzilles
llurs cues de peix
als meus ulls sensuals...

Passen entre el blau exterior
i el blau de la meua ànima;
apretades passen, mutil·lant-se
les unes a les altres;
i llancen els xiscles de l'emoció
per fer-los baixar del cel
amb el paracaigudes rossat
de la imatgeria poètica...

Agafades de les ales
—ben alleugerides les mans—
fan un rogle.

(Ai, aquella feèrica
ona giratòria de les fires
de la meua joventut...
Xiscles de donzella mudada!
Esglai cordial, i la mà dins la mà
del promés
que l'abraça, somriu i fa un bes).
Brunzir d'un feix de fletxes brunes,
ribetejades de sol
i de cel blau, angèlic.

VENTALL

Ganiveta que talla l'esperança
i cabdell que cabdella el meu desig.
Aire fresc i paraules de poema
d'aire enrarit.
Contra proa del pit, l'hèlix que escampa
la boira crua del teu vestit blau.
El foc del cor s'encèn...
Venta, que venta, que venta el ventall.
La mà cabdella i descabdella el vent,
que té un aire subtil d'heliotrop...
Ara ja no sé si
és teu, o meu, o si dels dos, l'Amor.

AIRE DE VENTALL

Tusta el pit, oh mon ventall,
tot cridant la primavera.
Desperta el cor: escampall
de mots vius d'amor primera.
L'aire és fresc: talment l'oreig
que porta cançons marines
—vela hissada—i les gavines
que exornaran el festeig.
¡Cor despert! ¡Ventall d'estiu!
S'estova l'Amor, etern...
Per si mai vingués l'hivern
venta, ventall, el caliu.

ENAMORAMENT

(Record de Castelldefels)

Havia una tombarella de desigs
entre el blau del cel i el verd de la mar:
el desig dels meus ulls,
el desig dels meus llavis,
el desig, afermat, de les meues mans.

Tu estaves, dreta, sobre la platja
la proa del pit contra el sol.
Dins l'ombra de la teua espatlla
i dins del meu somni, jo.
Ni la cançoneta de la mar
guarnida de mocadors blancs
en la cresta de cada onada,
ni el triangle d'una vela d'or,
ni les ombrel·les virolades sus la sorra...
No res hi havia sinó tu, aleshores possible nedadora.

I en ésser nedadora de debò, mar endins,
l'aire es féu més salobre
i conjuminà els desigs: Tu.

¡Quina felicitat de somnis adormits
als talls ressecs dels meus llavis!

ELOGI DE LA MEUA TERRA

Si jo anés lluny no sé on me detindria;
en cada cim faria el cap enrere;
de dalt estant voria ma València
i el món restant em semblaria pobre.

Ni aquell carrer de gratacels immensos
ni aquell saló de dansarines belles
ni aquell brogit de màquines i màquines...
Sols esta pau, este cel i esta terra...

També, esta mar.

Si jo anés lluny, la proa
del meu vaixell sabria—cada dia—
tota l'enyor d'un únic meridià.

Solsment de nit resseguint les estrelles
mon esperit tornaria's seré
en esguardar el banderí de l'Óssa.

POSTA DE SOL

Al poeta Ramon Vinyes

El dia
des de migdia
es gira d'espallles.
Badalla
en arc de dalla
fregant la llum nacre.
Recula i s'ajupeix
sobre les potes del darrere
i, aleshores, alça la cua
en rúbrica rossa de núvoles
i deixa caure
dins la vidriola de l'horitzó
la seua moneda d'or.
S'hi fa una rialla
de rajos de sol
oberts en palmito.
I el dia s'adorm
voltat de cançons bancàries,
oracions de Caixa d'Estalvi...
3°/o. 5°/o. 100°/o. 1000 per 1.
El cel s'ompli de quinzetets de plata.

EVASIÓ

Brollador de xerrameques
agrors d'aire enrarit.
A les negres finestres de les pissarres
les fileres dels nombres: 3, 5, 6, 8...
Definicions abstruses
als recons de les orelles;
entre dents, paraules sàvies
neciament gramofòniques.
Però als ulls, un llenç de blau;
però al nas, brins de romer;
però als dits, dalerosos de dibuixos,
les llances dels llapis vermells.
.....
El Mestre rumia ¡¡coses!!
—Si enderroquessim l'escola...
¡quin bell centre d'interés!

PASSA L'ESMOLAIRE

A Pepe Bolea

En la roda trotamons
ha obert les ales l'ocell ferreny.
Quins refils
afuats en bissell!

Refils esfèrics, translúcids
que pengen en el carrer.

Rinxols bruns sobre el front bru,
llavi molsut, perfil jueu.
Dins els ulls fosfòrics
l'aire blau de tots els cels.

La fadrina que brodava
—sedes, lli, enamorament—
posa un somris de dentetes
en la porta del carrer.

—M'esmolareu les tisores?

Ara la flauta de Pan
fa un registre de clavells.
Quin perfum de notes primes
embaumen les notes greus!

L'esmolet de l'esmolaire
trau guspises de l'acer
i l'esguard de l'esmolaire
guspireja de desig.

—Us feu roba per casar-vos?
No voldria altre festeig
sinó tisoires d'Amor
que anessin fent-me trossets.

La galta de la fadrina
de roselles té un pomell.
L'esmolet de l'esmolaire
trau guspises. L'ull, també.

I després...

L'ocell de ferro
posa en la roda el seu bec
comba les ales i surten
aire amunt, lliures, rabents,
les guspises de l'Amor
de faques i ganivets.

POEMA D'ADOLESCENT

—Vols que juguem amb la lluna?
I diu la nena: —Juguem!
—Serà el globus dels anuncis.
I diu la nena: —Ho serà!
—O millor baló de fútbol.
I diu la nena: —Un baló!
—Si volíem serà un disc.
—Ara serà un pa de neula.
—Si en farem de berenars!
—¿Si la féssim pandereta
per a dansà els pastorets?
—La lluna és ja pandereta
per dansar nosaltres dos.
—¿Si la deixéssim al cel
i ens preniem de les mans?
—Tu me voldries a mi
i me faries l'amor.
—Ens prendríem de les mans
com si fóssim ja majors.

—Tu et desfaries les trenes,
jo encendria un cigarret.
Llançariem pel balcó
tots els nostres jocs d'infants.
Amb tisoires de la mare
farem la lluna a bocins.
Jo em veuré dins els teus ulls.
I si els llavis descloïes
fariem caure una pluja
de pètals blancs sus tots dos...

CLAU

L'espill és ple de la casa
i res hi ha que no devore
amb sa boca plana estesa.

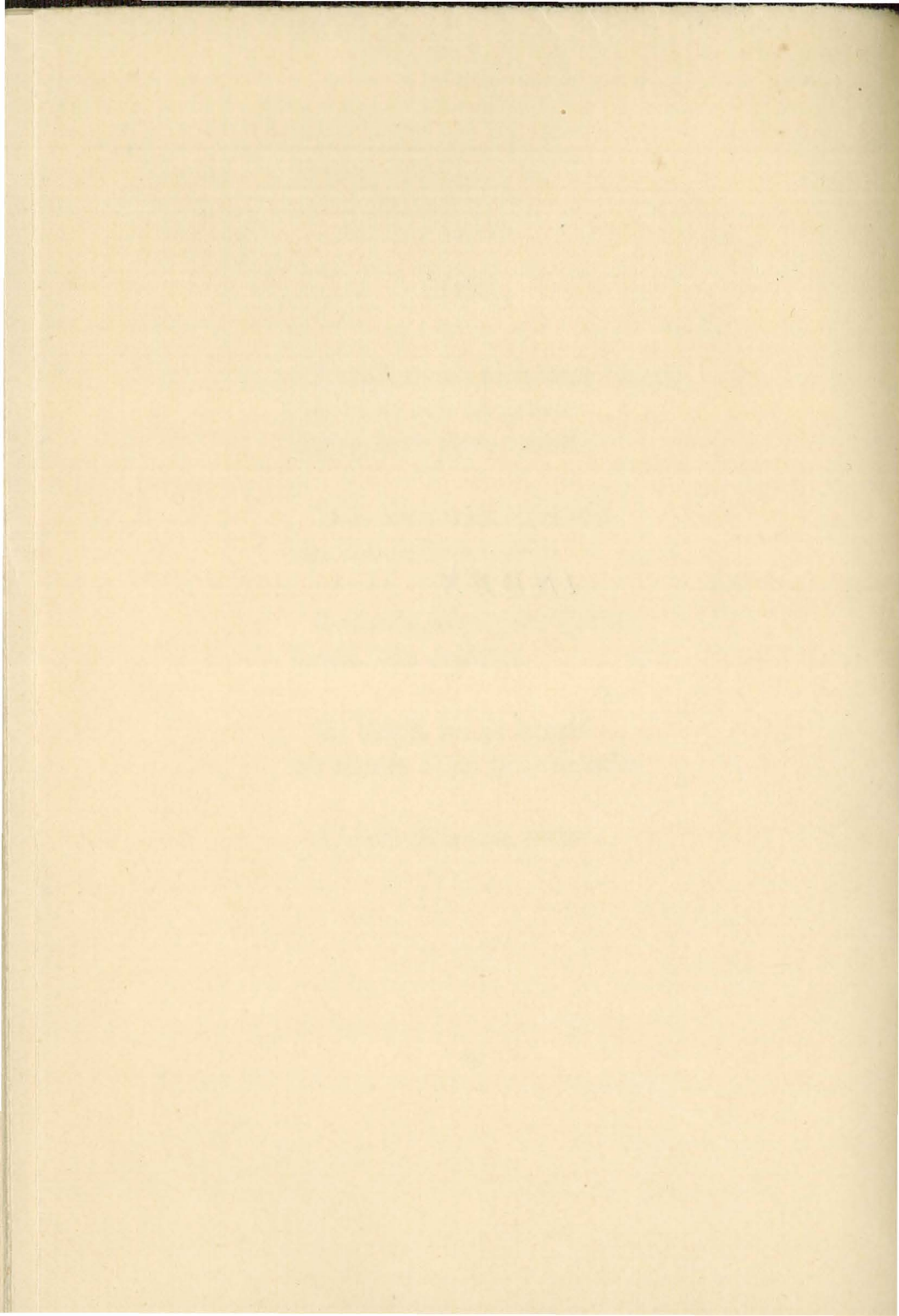
Dins son ventre inexistent
tota cosa esdevé romba.

Res no hi ha pregon. Tot pla
i irreal i tot deforme.

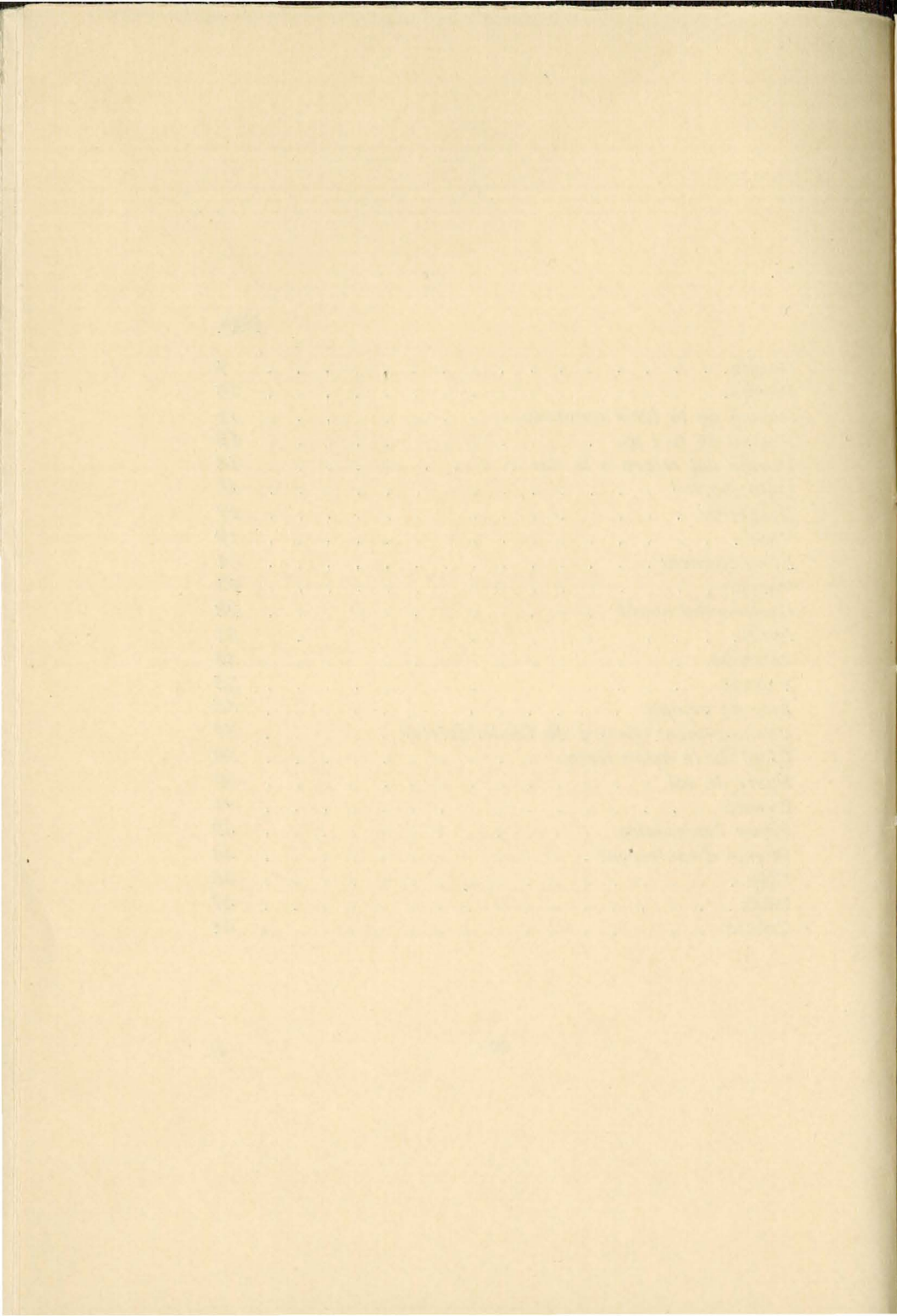
És l'espill un ull burgés
car només té un punt de mira

L'espill té la casa morta.

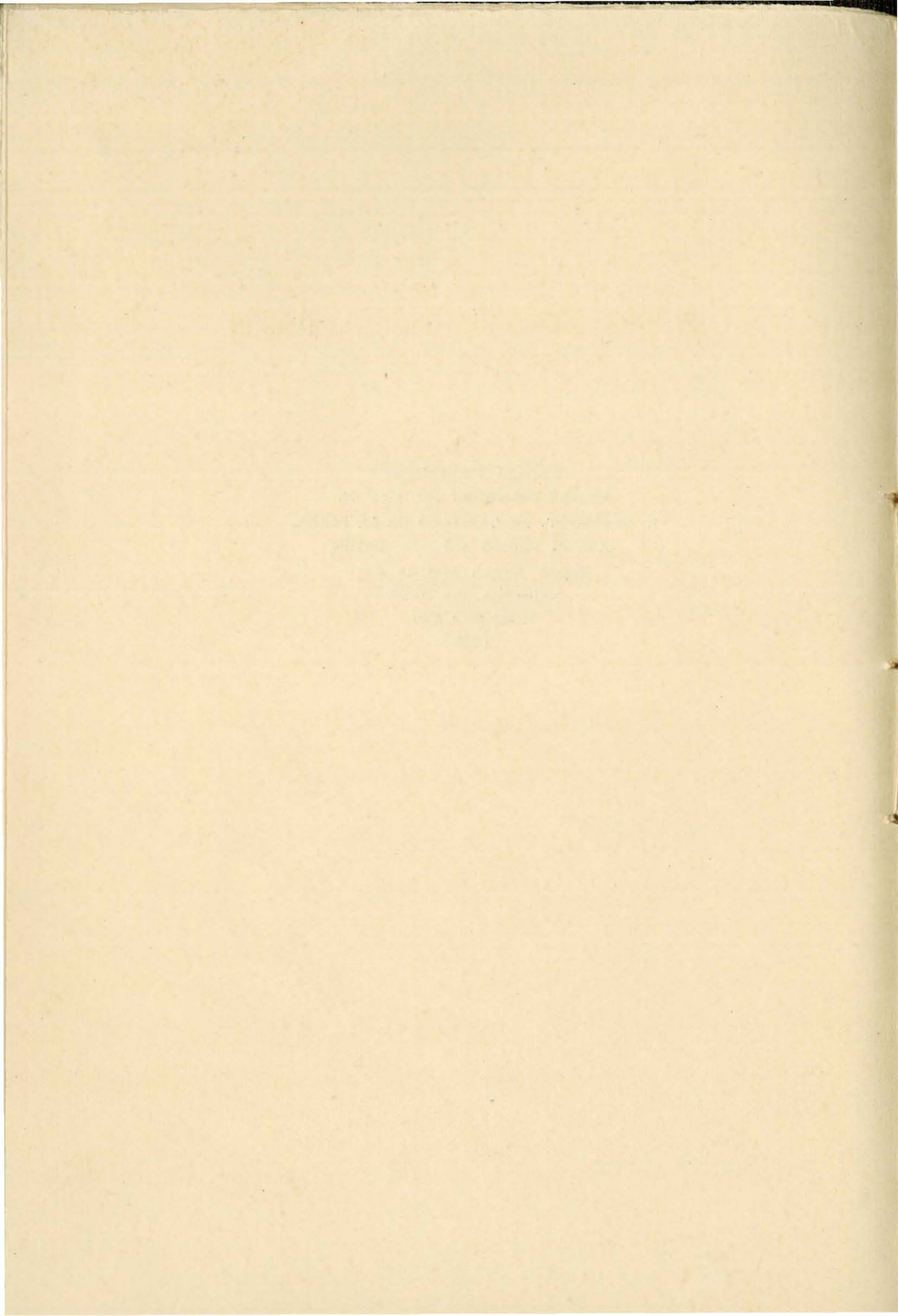
INDEX

	<u>Pàgs.</u>
<i>Poema</i>	9
<i>Poema</i>	10
<i>Poema de la fúria amorosa</i>	11
<i>Poema de tu i jo</i>	12
<i>Poema del retorn a la llar</i>	14
<i>Quin martiri</i>	16
<i>Despertar</i>	17
<i>Paor</i>	19
<i>Enamorament</i>	21
<i>Poemes</i>	23
<i>Documental sonor</i>	28
<i>Idil·li</i>	31
<i>Falzilles</i>	33
<i>Ventall</i>	35
<i>Aire de ventall</i>	36
<i>Enamorament (record de Castelldefels)</i>	37
<i>Elogi de la meua terra</i>	39
<i>Posta de sol</i>	40
<i>Evasió</i>	41
<i>Passa l'esmoltaire</i>	42
<i>Poema d'adolescent</i>	44
<i>Clau</i>	46
<i>Index</i>	47
<i>Colofó</i>	51

S'ACABÁ D'ESTAMPAR
EN ELS OBRADORS DEL FILL DE
J. ARMENGOT, DE CASTELLÓ DE LA PLANA,
DINS EL PRIMER ANY DEL SEGON
SEGLE DE LA NOSTRA RE-
NAIXENÇA, DIA 15 DE
MARÇ DE L'ANY
1934

Darreres obres de Carles Salvador

ELOGI DEL XIPRER, assaig, 1929.

VERMELL EN TO MAJOR, poemes, 1929.

BARBAFLORIDA, PROFESSOR, narració, 1930.

ROSA DELS VENTS, poemes, 1930.

EL MANIQUÍ D'ARGILA, narració, 1931.

VOCABULARI ORTOGRAFIC VALENCIA, 1933.

ORTOGRAFIA VALENCIANA, 1934.